

Zuzka Šulajová

Džínsový denník 6

Zuzka Šulajová

Džínsový denník 6

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Alena Brunnerová
Vytlačila Neografia, a. s., Martin

© Zuzka Šulajová 2016
Cover Design © Peter Brunovský 2016
Cover Photo © Denisa Synaková 2016
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2016

ISBN 978-80-220-1941-5

*Ďakujem svojim úžasným čitateľom za to,
že sa Džínsový denník stal kultovou sériou!*

*Takisto ďakujem vydavateľstvu Slovenský spisovateľ,
ktoré mi v roku 2007 dalo šancu.*

*Som hrdá, že patrím práve do tohto vydavateľstva,
a posledný Džínsový denník venujem
všetkým jeho zamestnancom.*

Zuzka

LUKÁŠ

19. 8. 2013 - pondelok

20.10

Nechce sa mi veriť, že o necelých päť hodín bude Paula vo Viedni. Vo Viedni, kúsok od nás. A o hodinu a pol nato dokonca v Lamači. Už nie šesťnásťtisíc kilometrov, či koľko to je do Sydney, ale iba tristo metrov. Sedím pri počítači, mám zapnutý radar a ako taký pako sledujem malú bodku, čo je ona, teda vlastne lietadlo, a snažím sa vsugerovať pilotovi, aby trochu pridal. Tak pomaly letí hádam len motýľ!

„Brácho...? Ježiš, čo nadskakuješ, akoby si zbadal ducha po-mstiteľa???”

Ségra. Šibnutá ako vždy. Nepomohlo jej, ani keď sa po uši zamilovala do toho najnevhodnejšieho chlapa na svete, jedného z mojich najlepších kamošov – Španiela Justa. Ako kamoš je absolútne super, všetko vie, skoro všade bol, skoro všade má kamošov, okolo neho nádherné baby a je za každú chujovinu. Myslím, že sestra úplne potratila rozum. Chápete, ráno vstane, v kúpeľni strávi šesť minút namiesto tridsiatich deviatich (ne-srandujem, raz som ju stopoval), na raňajky zje šesť croissantov, až som sa jej spýtal, či je už tehotná a môžem Justa konečne vykastrovať, na čo do mňa šmarila pokrievku a ja som bol spokojný, že ešte nemusím volať psychiatra.

Zato sebe asi psychiatra zavolať môžem, keďže som vyskočil pol metra, debilník strčil pod pracovné papiere, väčšina z nich pristála na zemi a myš sa bezmocne hompálala na kábli.

„Kedy sa konečne naučíš klopať?!“ zavrčal som.

„No, nepredpokladala som, že máš pod paplónom schovanú milenkú, ani že budete spolu sledovať porno, tak som si dovo-lila vojsť bez ohlásenia,“ škerila sa a policajtsky skenovala

miestnosť, čo ju jednoducho musel naučiť ten jej expolicajt. Zagánil som.

„Čo?“ potuteľne našponovala obočie. „Chceš mi povedať, že tak skoro po Romane máš pod perinou náhradu?“ zapárala. „Neverím, že si až taký neodolateľný, sorry, bráško...“

MLčal som a čakal, kedy zo seba vypotí, prečo vlastne prišla. Nakoniec to z nej vypadlo: „Ideš po Paulu na letisko? Prileť o jednej.“

Prehltol som. „Nechcela, aby som po ňu šiel.“

„Aha. A ty ju poslúchneš? Čo sa stalo s mojím tvrdohlavým dvojčaťom?“

„Mohla by si ma nechať? Mám tu robotu. Ak ti to nie je známe, otvoril som si reštiku,“ pokúsil som sa tváriť seriózne, ale asi mi to nevyšlo, lebo Denča sa rozmarne posadila na stôl a ja som sa len modlil, aby zadkom nevyhrabala tento zdrap papiera. Muselo mi načisto preskočiť, že som sa vrátil k vypisovaniu, čo som naposledy robil ešte na strednej.

Práve mi to napadá: Cherchez la femme. Za všetkým hľadaj ženu. Hm.

Kokos. Asi by som mal fakt začať robiť.

Denča mi zrejme čítala myšlienky, lebo povedala: „Tak robotu, áno? Mob si si nechal dolu, máš päť zmeškaných hovorov, tri od Milana, jeden od Danyho a tretí od nejakej, ktorú si si uložil ako Cicu. Panebože, brácho, Cica??? Už nemáme pätnásť!“

Povzdychol som si. Tie ženské! „To je čašníčka. Všetci ju tak volajú. Vôbec netuším jej skutočné meno. A neksichti sa, lebo ti to zostane,“ upozornil som ju dobromyseľne. „Pre personál je tu Dany, nie ja.“

„No iste. Počuj, ak chceš získať Paulu späť, neodporúčam ti, aby si sa obklopoval cicuškami.“

Zazrel som na ňu. „Kto hovorí, že ju chcem získať späť? Nevracia sa kvôli mne, je zadaná, sama si videla, ako spolu cukrujú. Keď jej je lepšie Ind, prosím.“

Denisa našpúlila pery. „Iste. Čistá ľahostajnosť.“

„Tak. Srať na to.“

„Iste. Hlavne, že ti tuto lieta miniatúra jej lietadla,“ zaspievala a ukázala na minimalizované okno, kde svietil názov

stránky. Dofrasa. Ten Juro ju naozaj nemusel tak dôkladne vy-cvičiť.

„Samozrejme, nie som taký ľahostajný, aby mi bolo jedno, keby sa im čosi pri takom dlhom lete stalo,“ snažil som sa to zahrať do autu. „Uvedomuješ si riziká?“

Denisa nahlas vydýchla. „Práveže áno. Takže na letisko po ňu nejdeš?“

„Nejdem,“ odvrkol som. „Povedala, že po ňu ide ten Detvan a ja mám zostať doma.“

„Fajn,“ Denisa veselo pokrčila plecami. „Zostaň doma, myslím, že tým nič nepokaziš. Ale počítam s tým, že potom po nej vyštartuješ!“

Vypľieštal som oči. „Myslel som, že je to tvoja najlepšia kamoška, takže asi vieš, že ona už záujem nemá.“

„Ani by som sa nečudovala, keď si sa zachoval ako taký odroň. Ja by som ťa veru už naspäť neprijala, ani keby si prišiel s prosíkom na kolenách.“

Zmätene som zagúľal očami. Ségra už pravdepodobne začína používať mne záhadné španielske metódy vyjadrovania sa.

„Ale ona nie je ja a voči tebe nie je ľahostajná. Tak zaboduj, nech radšej pekne zostane na Slovensku s tebou ako tak príšerne ďaleko s Vilasom, ktorý je síce božský, ale... skrátka, ďaleko,“ opäť mykla plieckami a nahla sa mi k uchu: „Predo mnou to neskryješ, Masubo,“ zašvitorila a odtancovala z izby. Vzápätí znova otvorila dvere a hodila mi mobil.

Uši mi doteraz horia ako krpcovi. Rýchlo som mrkol na radar s Paulínym lietadlom, ktoré sa od chvíle, keď sem ségra vpadla, vôbec nepohlo. Aktualizoval som web, aby som sa uistil, že sa nezasekol, a idem sa pustiť do telefonovania. Biznis ešte len rozbiehame a už makám dvadsaťtri hodín denne. Boha jeho. Takýmto tempom budem šedivý už v dvadsaťsedmičke.

Idem volať. A Cicu radšej premenujem na Pipu. Na tom hádam nie je nič zlé.

... Čo to Denisa vravela? Že Paula nie je ľahostajná...? Videl som predsa, ako na ňom oddane visela. Až príliš. Doteraz mám pred očami, ako s ním blbla pod vodopádom. Mal som pocit, že budem prvý, komu sa zastaví srdce len kvôli pohľadu na niečo.

Nepomohlo, keď som úprimne a slabošsky hovoril všetky tie veci, ktoré ženy údajne chcú počuť. Iba mi došlo to, čo viem aj bez toho – že na ňu nezabudnem. Tancovali sme spolu. Duchom však bola inde. S tým druhým. Bolo to cítiť. A celá sa rozžiarila, keď si ujasnila, že chce zostať v Sydney.

Tak prečo sa potom vracia? Vraj aby zistila, či chce byť tu, alebo tam. Veď už dávno vie, že chce byť Indkou, preboha. Naša Paula a Indka. To fakt mohla aspoň zaloviť v iných vodách.

Najhoršie je, že musím uznať, že ten... Ind má kvality, ktoré si cením aj ja. Záleží mu na nej, stará sa o ňu, nie je sebec, a keď som ako debil došiel za nimi do Sydney, ani šklbnutím svalu mi nedal najavo, že sa mu tlačím do kapusty, čo by som ja teda nedokázal, keby akýsi exsómár chcel tráviť čas s mojou frajerkou.

Ale keď sme zo Sydney odchádzali, s Paulou sa nám dotkli ruky. Vtedy sa čosi stalo.

Nie, ja sa nevzdám. Masubo sa nevzdáva, Masubo iba ustupuje.

Tak. A teraz by som mal pohľadať zapaľovač a tieto chorobomyseľné výlevy spáliť.

Paulino lietadlo sa pohlo! Ech, ešte štyri hodiny a tridsaťdeväť minút – a bude vo Viedni.

PAULA

20. 8. 2013 - utorok

00.47

Úplný, najabsolútnejší galimatiáš v hlave nielen z časového posunu. Nebyť všadeprítomných hodín, nemám najmenšieho poňatia, aký je vlastne čas. Všetky tie pásma Sydney GMT + 10, Dubaj GMT + 4, Slovensko GMT + 2, do toho letný a zimný čas, pomoooc. Naisto viem len to, že v Sydney je trištvrte na deväť ráno, tiež utorok. Čas prestaviť si náramkové hodiny. Keby sa aj človek dal tak ľahko nastaviť... pokrútime gombíkom, a je to.

Stojím pri páse a čakám, kedy mi tá obrovitá mašina vyhodí kufor. Obávam sa, že ho ani nespoznám, za tých šestnásť ho-

dín cesty som akosi zabudla, ako vyzerá. Bol to čierny Samsonte, to ešte viem, ale takých je tu na tucty. Nabudúce si radšej kúpim červený so zelenými bodkami.

V Sydney mi zrejme zakrpateli zmyslové orgány – viedenské letisko sa mi zrazu zdá strašne maličké. Možno sa za ten rok, čo som bola preč, scvrklo. Dokonca mi je jedno, či sa môj kufor nestratil. No a, veď som už doma.

Doma... Ešte aj to slovo mi znie čudne.

Whatsapp!

You safe back home?

Vilas. Rozbúšilo sa mi srdce. Okolo mňa už nebzučí angličtina, ale chrčí nemčina, občas spieva slovenčina a čeština a ja v ruke držím mobil so správou od človeka, s ktorým som bola každý deň, s ktorým som toho toľko zažila, a jediné, čo mi zostalo, sú fotky, správy a spomienky. Odpísala som, že som v poriadku vo Viedni, padám na nos od únavy a pripadáam si ako prišelec z cudzieho sveta.

To je len nezvyk, o chvíľu do toho zase vhupneš. Ja už zarezávam v Aussie Abou. Je to tu také... zvláštne – bez teba.

Zrazu do mňa ktosi hrubo drgol, až mi guča v hrdle takmer zabehla, a pohľadom som zavadila o kufor, ktorý vyzeral ako môj. Vrhla som sa k nemu s úľavou, že o chvíľu budem pri Rišovi.

„Hej, hej, čo mi beriete kufor?!“ osopil sa na mňa akýsi chlap a ja som sa jachtavo ospravedlňovala, že som si myslela, že je môj, hoci bol aspoň o polovicu ľahší.

„Zlodejská špina,“ zamrmľal si pod fúzy a pobral sa preč. No zbohom. A vtedy som zjastrila svoj kufor – práve zmizol v otvore medzi nevyzdvihnutými kuframi. Šikovná. Radšej odložím denník a idem strichnúť, kedy sa zase vynorí.

10.37

Toto presahuje všetky medze. Všetky. Ja chcem ísť do Sydney!!!

„Paula, Paula, Paula, Paulaaaaaaa!“ ozvalo sa jačanie, len čo som sa objavila v priletovej hale, ešte zadýchaná z boja so svo-

jím lodným kufrom. Netuším ako, ale podarilo sa mi spadnúť na pás a chvíľu som sa na ňom elegantne viezla za burácajúceho smiechu ostatných cestujúcich. Nakoniec som pozbierala zvyšky dôstojnosti a odkráčala do haly, kde sa pre zmenu rozľahol vresk, akoby bomba odtikávala posledné sekundy života. Rišovo. Hneď som ho spoznala po hlase a ani som sa nemusela obzerať, kde je – všetci totiž zízali iba naňho. Stál celkom vpredu, zúrivo nadsakoval, kýval mi a mával transparentom s nápisom: „Lamač ťa očakáva, Paula!“

Božeee!

Rozchechtala som sa. „Ty si vari myslíš, že ťa bez toho už nespoznám?“ opýtala som sa namiesto toho, aby som mu skočila do náručia. Aj tak som nemohla, delila nás zábrana.

„Istota je guľomet, nikdy nevieš, čo cudzina s človekom urobí. *Erlauben Sie, bitte?*“ zaškúlil na ženu vedľa seba, ktorá naňho, mimochodom, zízala so zaľúbením v očiach, čo si vôbec nevšimol, odstrčil ju a obehol zábranu, aby sme sa na seba mohli predpisovo vrhnúť. Chcela som si v jeho náručí spokojne vydýchnuť, ale Rišo začal aj so mnou poskakovať a vykrikovať čosi, čo som nestíhala dešifrovať. Pravdepodobne sa mi mozog ešte neprepol do slovenského režimu.

„Hladná? Smädná? Chceš sa ísť najesť, vycikať?“ chrľil na mňa, keď schmatol kufor a začal nás ťahať preč z priletovej haly.

„Unavená,“ pousmiala som sa. „Nechcem nič, len padnúť do postele a spať. A umyť sa.“

„Myslím, že sprchy sú týmto smerom...“ obzeral sa, až som ho klepla po hlave: „Rišo, doma, nie tu.“

„Dobre. Chceš ísť ku mne? Myslím tu, vo Viedni. Spolubývajúci už budú drichmať, ale určite ťa s radosťou privítajú, hlavne v sprche, potom ti naservírujem včerajšiu pizzu a zajtra vyrazíme do Lamača, hm?“

Jeho láskavé srdce som nekomentovala. „Myslela som, že ma odvezieš rovno domov.“

„Veď hej. Ja sa jej snažím zvýšiť komfort po návrate do rodných končín, a ona sa ešte sťažuje,“ frľal.

„Nesťažujem! Som strašne rada, že si prišiel ty, nie naši,

a k tvojmu divadielku tam vzadu ani nemám čo dodať,“ po-
slušne som odrapkala a vtisla mu pusu na líce.

„Tak. Teraz som spokojný. Hoci ti hrozne páchne z úst. Ale
to nič.“

Neveriacky som nad ním pokrútila hlavou. „Riško, skús le-
tieť šesťnásť hodín. A, mimochodom, v Dubaji som si zuby
umyla.“

„Tak je dačo zle s austrálskou pastou,“ húdol si svoje. To sme
už vyšli pred letisko, kde som sa prvýkrát po roku nadýchla
nášho stredoeurópskeho vzduchu. Ohromilo ma, o koľko je
iný.

„Tak. Kde asi som zaparkoval svoje zlatíčko?“

Neisto som po ňom fľochla. „Teraz myslíš Lorien alebo auto?“

Zagánil na mňa. „Samozrejme, že svojho nemeckého drobca!“

„Ty si sem vzal Lorien?“ zažmurkala som. „A nevieš, kde si ju
nechal?“

„Páni, Paula, no, budem s tebou mať fúru práce, kým začneš
reagovať na slovenčinu. Mám maličký Volkswagen Up, nemecké
auto, ak si zabudla. Lorien je nemecké plemeno leonberger
a je doma v Lamači – asi dvadsať metrov od vášho domu.“

„Ďakujem za polopatistické vysvetlenie,“ zamrmlala som vy-
čerpane a kým on pobiehal okolo, ja som vraj mala pekne hač-
kať na kufri.

„Tam je!“ vykrikol zrazu; a potom sme už, ani neviem ako,
fujazdili preč z Rakúska.

„Hahaaa, to je, čooo?“ nadšene vyvolával a nesťahoval nohu
z plynového pedála.

„Rišo, ak je to možné, rada by som sa do Lamača dostala, keď
som už prežila let. Ani rakúska polícia by o nás nemusela ve-
dieť.“

„Neboooj. Vieš, čo to bolo, keď si nebola v Lamači? Od plienok
si pri mne, a zrazu zdúchneš do Tramtárie. A kým bol preč aj
Pafo, no, toto mi už nerobte, lebo ma budete mať na svedomí.“

„Nedostatok kamarátov a žien okolo teba?“ podpichla som ho.

„Čoby. Dostatok. Plus Lorien. Tá vystačí aj za tridsať ľudí.
Niekedy si želám, aby ma Lýdia nezaviedla k pôvodným maji-
teľom. Vlastne furt. Ale ty si ségra a Pafo brácho.“

Pohodlne som sa usalašila a pozorovala ho. Mám pocit, že sa za ten rok zmenil, zmužnel, opeknel, hoci dieťa v ňom ešte vždy zostáva. Konečne som pocítila radosť, že som späť. Pozrela som von oknom, na krajinu zahalenú tmou a k slovu sa znova prihlásila nostalgia. Čo dokáže s človekom spraviť jeden blbý rok v zahraničí...

Vytiahla som mobil a chystala sa napísať Vilasovi o Rišovi, keď som si uvedomila, že ten na mňa po očku pokukuje.

„Píšeš tomu černochovi?“

„Prosím???“

„Píšeš černochovi?“

Precedila som cez zuby: „Indovi, Riško, Indovi. A volá sa Vilas. Nezačínajme zase.“

„Ts. Dúfam, že ti tu znovu šibne a budeš slintať za kreatúrou číslo jeden.“

Vytreštila som oči. „A to je akože kto?“

„Fasa. Ani to si už nepamätá,“ zašomral si popod nos. „Kreatúra číslo jeden je predsa Lukáš Masubo.“

Pomykalo mi kútikmi úst. „Tá pokazila, čo sa dalo. A v Sydney bola mimoriadne nepríjemná. Nemám najmenšiu chuť sa s ňou čo len vidieť,“ vyhlásila som rázne.

„Tak to je prúser, lebo sa s ňou vídať budeš.“

„Čože???“

„No jasné, zabudla si aj na to, že bývate pár stoviek metrov od seba???“

Bez ďalších slov som dopísala správu pre Vilasa.

„A netvár sa, že by si sa vrátila, keby nebol prišiel za tebou. Ja, vaši, psi, všetci sme ti ukradnutí, ty si sem prišla kvôli Masubovi, aby si si overila, či chceš chlpatého Indu, alebo masubovského idiota. Máš vkus, dievča.“

„Uch. Asi si začnem želať, aby po mňa došli rodičia.“

„Ale ja som aj tak rád, že si tu,“ zbožne sa na mňa usmial, na čo som sa neovládla a rozrehotala som sa.

„Ako si, prosím ťa, dokázal presvedčiť našich, aby zostali doma?“ zaujímala som sa, keď sme prekročili hranice. V tej chvíli som žehnala Schengenu, že nemusíme vystáť šor na hraničnom priechode, čo by ma už asi dorazilo.

„Normálka. Zahral som im na citlivú strunu, že tvoje prvé minúty po návrate do vlasti chcem s tebou stráviť osamote. Po-tešili sa, že ti dodám rozumu, zaľúbene mi skočíš okolo krku a vystrojíme tradičnú slovenskú svadbu v kroji. Poznáš to,“ zaškeril sa.

Jasné, klasika, rodičia asi nikdy nepripustia, že medzi mnou a Rišom chýba akákoľvek chémia, fyzika, biológia, telocvik, čo-koľvek.

Od tej chvíle cesta ubiehala, ako keď niekto zrýchli film. Pus-tili sme si rádio, pospevovali, rozprávali jeden cez druhého, a odrazu sme prechádzali uličkou v Lamači. Minuli sme dom Masubovcov, v ktorom sa svietilo, hoci boli dve ráno. Konkrétne v Lukášovom okne. Dokonca mám pocit, že sa tam pohli žalú-zie. Zrýchľil sa mi pulz, ale Rišo mi nedovolil ani len hlavu oto-čiť a zastal až pred našou bránou.

Prvý nádych lamačského vzduchu prekvapil rovnako ako viedenský. Čistý, svieži a mlkvou nocou sa niesla vôňa kvetov zo záhrad. Vône nášho leta... o toľko iné ako tie v Austrálii... Bola som doma.

Hrobové ticho spiaceho Lamača zrazu prešlo zúrivé štekánie. Vzápätí sa pridalo čosi ako zavýjanie, a potom už nezaháľali ani ostatné lamačské psy.

„Lorien, šššt!“ vykrikol nešťastne Rišo a sledoval ich vchodové dvere, ktoré sa v našich predstavách otriasali pod váhou Lorie-ninho tela. Ja som sa však dívala na náš dom, kde sa tiež svie-tilo a skadiaľ sa ozýval dobre známy Subov štekot. Čosi sa mi pohlo v srdci. Tretí, zavýjajúci hlas musel patriť Dagonovi. Bom-bastické, o chvíľu nás Lamačania vystahujú.

„Subinko!“ zvolala som roznežnene, keď som zaregistrovala, že rýchlosťou hokejového puku sa na mňa valí niečo biele, a tak som sa radšej zaprela o auto, vediac, že inak preletím asi až do susednej Dúbravky. Vzápätí už okolo mňa poskakovalo biele kučeravé čudo, ktoré počas mojej neprítomnosti nabralo zo šty-ri kilá, s nezmenšenou radosťou na mňa skákalo, olizovalo ma, čistilo mi uši, oči, až mi bolo jasné, že si už nemusím odmaľo-vať ani tú trošku mejkapu, ktorý prežil cestu.

„Subo, zlato... au!“ skríkla som, keď mi hlavou vrazil do bra-

dy a ja som si asi odhryzla kúsok jazyka. Ocko sa zatiaľ nahlas ponosoval, že sa vítam so psom a vlastných rodičov ani nepozdravím.

„Vitaj zo sveta späť v realite,“ podotkol, len čo ma vystískal tak tuho, že som si okrem brady a jazyka cítila aj každú kosť v tele.

„Paula,“ splaskla rukami mama, „ty si tam nejakو dospela!“

„To sa ešte dá?“ šúchala som si rebrá.

„Asi áno, si iná.“

Aha.

„To robia tie strasti dlhej cesty, Kristínka, ráno už bude zase vyzeráť dobre,“ vyhlásil ocko.

Ešte tu spýšniem.

„Paula, predstavujem ti Lorien!“ začula som Rišov hrdý hlas, a keď som sa obrátila, predо mnou stála krásna leonbergerica. Upierala na mňa oči, ktoré mi z nejakého dôvodu pripomenuli Lady z rozprávky *Lady a Tramp*.

„Ďakujeme, Rišinko, že si sa obetoval a priviezol si nám dcéru, je krásne, ako vaše kamarátstvo prežilo toľko rokov...“ dojímala sa mama.

Nestihla som reagovať, keďže ocko zrazu s pátosom vyhlásil: „A tu je náš Dagoník!“

A naozaj. V bezpečnej vzdialenosti postával ďalší leonberger, Lorienin brat. Bolo to trocha prerastené, chlpaté osemmesačné šteňa s veľkou čiernou hlavou a s očami ako obrovské čierne gombíky. Hnedý chrbát malo raz taký, ako mal Belko. Fúha. Hotový macko, s tým sa bude spať ako vo vatičke.

Svoj omyl som pochopila, len čo ma Rišo vyobjímal na dobrú noc, ocko mi celý blažený vzal kufor a ja som sa pokúsila vojsť do nášho domu. Dagon sa totiž v celej svojej nádhere vo dverách vypol a vydal zo seba čosi, čo som pri troške dobrej vôle mohla považovať za šomranie, v horšom prípade za vrčanie. Akooo?

„No poď, Paula, ráno vstávame do práce, nebudeme postávať pred dverami do piatej!“ súril ma ocko.

Spravila som ďalší krok a Dagon sa rozkročil, pripravený hájiť svoj domov.

„To – nemyslíte – vážne,“ odsekávala som.

„Dagoník!“ rozhorčene k nemu podišiel ocko. „Toto je Paula, moja dcéra, bude tu s nami bývať.“

„Aha, tak ja tu budem bývať, psovi to treba vysvetliť,“ nashťvane som sa pomedzi nich pretisla do obývačky, ale Dagon ma obehol – a vyceril biele zuby. Hm, úsmev to asi nebude.

Rodičia skonštatovali, že psík si na mňa bude musieť zvyknúť, a ocko mu strčil pod ňufák môj starý sveter ako dôkaz, že som tu kedysi bývala. Dajsamisvete. Na Dagona to zjavne nemalo žiadny účinok, lebo za mnou všade liezol, striehol na nevhodný pohyb, kedy by mi mohol zaseknúť zuby do ruky, a keď som vystúpila po schodoch za ockom, ktorý hore s fučaním hodným astmatika na smrteľnej posteli vyteperil kufor, usmerlili ma, že budem spať v Libušinej izbe, lebo moju nestihli upratať po tom, čo sa v nej usídlili psy, ale vraj ja si to aj tak spravím najlepšie sama.

To by teda bol návrat do oázy bezpečia.

A keď som uvidela, čo zostalo z mojej izby, div ma neranila mŕtvica. Okrem toho, že tam dovliekli sušiaky ovešané bielizňou a naskladali kopu debien s neznámym obsahom a na hoidacom kresle od Lukáša boli prehodené ockove košele, moja posteľ sa zmenila na preliačené zachľpatené ležovisko s piatimi dekami. A pod ňou sa váľal pôvodne Belkov kôš na spanie, ohryzený na nespoznanie. Radšej som zavrela oči a mdlo sa presunula do Libušinej prázdnotou zívajúcej izby.

„Tak hovor, dcérenka, ako bolo?“ natešene sa vypytoval ocko. O pol tretej ráno.

„Veď som vám stále písala, všetko viete...“

„To áno, ale nesmierne sa teším, ako si sadneme k fotkám a o všetkom nám porozprávaš. No a ten tvoj... hm, Vilo, hm, nezmenil názor a nepríde sem, však nie?“ podotkol s takou nádejou v hlase, že som váhala medzi smiechom a plačom.

„Vilas. A nie, nepríde na Slovensko, jedine na návštevu.“

„Tak je dobre. A tebe nie je smutno, však nie?“

Bezradne som naňho pozrela.

„Vieš, Semokovci si vystačia aj bez cudzincov v rodine,“ rozpačito sa zachechtal.

Prevrátila som oči. „Oci, to nechaj na mňa, dobre? Chcela by som sa vybaliť, umyť a konečne sa poriadne vyspať.“

„Presne. Nikde sa nespí tak dobre ako vo vlastnej posteli, však? Doma je doma, a domov je len jeden,“ nadšene si prikývol, hoci sme stáli pri Libušinej posteli. „Zajtra sa budeme s maminkou ponáhľať z práce a budeš nám rozprávať.“

Asi je márne pripomínať, že mám dvadsaťpäť a práve som úspešne prežila rok v Austrálii.

Vyhrabala som z kufra pyžamo, z ktorého zavanuli známe vône – moja bývalá austrálska izba a Vilas. Opäť som prehltna hrču v hrdle, napísala mu nie práve optimistickú správu a vybrala sa do kúpeľne, ktorú rok nikto nepoužíval a podľa toho aj vyzerala. Psie chlpy, prach, usadeniny, vodný kameň vo vecku. Nudiť sa zjavne nebudem. A keď som stadiaľ vychádzala, ocitol sa predou mnou Dagon s výrazom psa, ktorému druhý pes chce ukradnúť kosť.

„Doprdele... Teda, Dagoník, hihi, dovoľíš mi prejsť? Nenecháš ma spať v kúpeľni, však nie?“ nervózne som sa chichotala.

Z hrdla sa mu vydralo vrčanie. Ustúpila som. Našťastie sa objavil udivený Subo, ochotne ku mne na zavolanie došiel a ja som sa popri ňom preplazila do Libušinej izby. Úplne ako v nejakom bizarnom horore. Dokonca som pre istotu zaplesla dvere.

Zostala som sama v prázdnej cudzej izbe, ešte aj bez psov, čo tu v Lamači rozhodne nebolo normálne.

Takto som si návrat nepredstavovala.

Vyzrela som von oknom. Libušino malo rovnaký výhľad ako moje. Aspoň niečo je rovnaké.

Takže som doma.

12.05

„Paula? Paula??? Si domaaaaa?!“

„Teeeeeeeeetaaaaaaaa!“

Huriavk hodný zdesených výkrikov vo filme, keď sa niekto stratí v tajomnom lese plnom zombíkov. A zrazu sa dvere na izbe rozrazili a v nich zastala sestra s Tiborkom. Z tela mi po zrážke s dvadsaťkilovým drobcom vyfučal vzduch.

„Tibko, nechaj tetu trošku vydýchnuť!“

„Teta si už vydýchla, počul som to!“ ubezpečil ju.

„Uuuf, Libuša, čo – čo tu robíte?“ vydolovala som zo seba, keď sa mi podarilo nadýchnuť, a rukou som odrážala Tibkove útoky vankúšom.

„Joj, tak toto zaboľelo, sestrička. Ja som si kvôli tebe vzala dovolenku, aby som po takmer roku mohla byť s tebou, a ty sa nevďačne opýtaš, čo tu robíme!“

„Tak som to nemyslela...“ ospravedlnila som sa a tuho ju objala.

„Jej. Zase tak dlho si preč nebola, aby sme sa tu sentimentálne rozplakali,“ zamrmlala Liba. „A navyše si nám večne vypisovala.“

„Ujo Vilas neprišieeeeel, tetaaa? Mama povedala, že budeš indická princezná!“

Zažmurkala som a zaškúlila na Libušu, ktorá bezstarostne hodila rukou. „Tibko je presvedčený, že Vilas bude jeho nový ujo, veľmi sa mu totiž páči, že je čierny a srandovne rozpráva. No, a raz predsa budeš princeznou – keď sa budeš vydávať. Otázka je, či za Patrika, Vilasa, Mareka, Lukáša, Riša, alebo niekoho šiesteho, haaa? Čo pozeráš?“

„Ja nemám slov. Kam som sa to vrátila?“

„Domov, teta!“

Povzdychla som si. „Aha. A keď sme už pri tom, vám Dagon normálne dovolí pohybovať sa po dome?“ zaškúlila som po le-onbergerovi vo dverách, ktorý zo mňa ani na chvíľu nespustil pohľad. Ohromne upokojujúce.

„Dagoník? Samozrejme, prečo by nemal? Vieš, aké je to zlatíčko? Belko bol čert, bože, doteraz si pamätám, ako mi zo skrine povytáhoval všetko oblečenie, vycikal sa do koša na bielizeň a rozhrýzol mi topánky na stužkovú. Vtedy som si vážne myslela, že ho zabijem, dokonca som v rukách držala sekáčik na mäso, spomínaš si?“ zasmiala sa na sladkých spomienkach. „No a ty čo, ešte sa spamätávaš z časového posunu, keď si o jedenástej v posteli?“ založila si ruky v bok. „Idem ti niečo uvariť, čo si dáš? Môžu byť špekáčky? Budeme tu s tebou celý deň, máme si čo rozprávať! A pomôžeš mi s výberom mena pre dieťaťko.“

„Prosím?!“ vykvikla som.

„S Matkom sa hádame, či chceme chlapčeka, alebo dievčatko, máme jedenásť potenciálnych mien...“

Jazyk mi odoprel poslušnosť, takže som len chrochtala. „Tly ši...?!!!“

„Nie, ešte nie, ale pracujeme na tom. Čo si taká zaskočená? Veď som ti to vravela,“ nevinne sa usmiala Libuša, rozohnala psy aj syna, aby ju pustili do dverí, a mňa vyštvala do kúpeľne.

Je normálne, že som už zase unavená?

16.16

Únava neprechádza. Libuša dala na záhradný gril masťné špekáčky a už tretiu hodinu v záhrade rozoberáme mená pre budúce bábätko neznámeho rodu. Pripomínala som ségre, ako ju zaťažovalo, keď sa Tibor narodil. Odpoveď bola:

„Paula, mala som devätnásť, keď sa narodil, ktoré dievča by to nezaťažovalo? Bola som plná energie a chuti do života, a namiesto toho som uviazla pri zakakaných plienkach, sporáku, do toho vysoká škola, no skús si to! Ale pozajtra už budem mať dvadsaťosem, ak chcem ďalšie bábätko, je najvyšší čas. Na tvojom mieste by som si trochu pohla s hľadaním partnera pre šírenie našich génov.“

Vzdychla som si a rovno škrtla Olympiu. Už len to chýba, aby som na celý Lamač vrieskala Olympia, poď sem! A do tohto sem vpadol urazený Rišo aj s Lorien, ktorá sa vrhla na Dagona a v káve mi pristála sršť. Paráda.

„Falošná nevďačnica, tak ja som bol už o polnoci na letisku a doviezol ťa až do Lamača, večer odchádzam do Viedne, vrátim sa až v septembri, a ty ma ani nezavolaš?!“ brblal, ale potom mu zrak padol na zoznam mien pre dieťa, čo ho totálne rozhodilo, lebo bol presvedčený, že som sa vrátila tehotná.

Nevedela som sa sústrediť. Pripadala som si cudzo a bolo mi smutno. Neustále mi pípali správy od ľudí z Austrálie, na prvom mieste od Vilasa. V duchu som bola s ním, behala pomedzi zákazníkovi v Aussie Abou, robila kávu, dávala obed, dokonca utierala stoly a vynášala smeti, varili sme spolu s Vilasom aj Dimeshom u nich doma, počúvali indickú hudbu... Toto bude ťažké rozhodovanie.

18.05

Z práce došli rodičia, ocko si otvoril pivo, mama si uvarila jablkovo-škoricový čajík, Tibora posadili k počítaču a mňa vyzvali, aby som rozprávala. Libuša dotknuto šomrala, že veď som im o všetkom v jednom kuse otravne vypisovala, osud jej budúceho dieťaťa je dôležitejší. Radšej som preto dala kolovať noťas, nech si sami prezerajú fotky, a zároveň som im rozdala tričká s austrálskymi motívmi. Rišovi sa ušlo tričko s obrázkom didgeridoo, čo okomentoval, že mu pripomína niečo, čo pred malým nevysloví. V totálnom hluku a prekrikovaní (Libuša iba o potomkovi, Tibor hulákal na formuly, tie túrovali motor ako živé a našich zaujímalo aj to, či je mesiac v Sydney rovnako veľký/malý ako u nás). Zachránilo ma až zvonenie ohlasujúce návštevu, na čo Tibor nadšene vykrikol, vraj prišieeeeeel ujo Lukáš!, až sa mi nechutne rozhojdal žalúdok. Za oknom som naozaj zbadala Lukášovo auto a tep sa mi rozbesnel ako splašená veverička. Som doma sotva tridsať hodín a už ma čaká konfrontácia s... s ním?

Než som sa stihla spamätať, Tibor bez vyzvania otvoril dvere – a v nich stála Denisa.

„Paula!“ skríkla a skočila mi do náručia, akoby sme sa naposledy videli nie teraz v júni, keď za mnou došla v rámci svadobnej cesty s Justom, ale v júni roku nula. „Konečne si tuuuu! Prepáčte, nevydržala som, musela som ju vidieť,“ bez dychu oznámila mojej rodinke. „Môžem si ju ukradnúť? Áno? Ďakujem!“ opýtala sa aj si odpovedala, a vzápätí ma celú zaskočenú ťahala von z domu.

„Denisa, počkaj, kam...?!“ bránila som sa, na čo Dagon vyčeril zuby. Nie na Denču, ale na mňa. Úžasné. Zjavne sa potešil, že ma konečne vyhadzujú z domu.

„Do auta!“

„Denisa, nemienim tráviť čas s Lukášom,“ zasipela som.

„S akým Lukášom?“ zarazila sa.

Vzdychla som si. „Predsa s tvojím bráchom!“ ukázala som na auto.

„Čo máš vidiny? To je bráchovo auto, nie brácho. Požičala som si ho. Lukáš je v práci, pochopiteľne, je tam furt. Keby nie

teba, Romča by sa s ním rozišla kvôli tomu, o tom nepochybuj. Teraz pôjdeš so mnou.“

„A kam?“ nestihla som sa ani spamätať a už ma vsotila na sedadlo pre spolujazdca, dokonca mi tresla hlavu o strechu, čo ju ani trochu netrápilo.

„Ja neviem, skrátka, niekam. Usúdila som, že ti dobre padne, ak ťa v prvý deň po návrate do domoviny zachránim z pazúrov rodinky a doprajem ti pocit, že to tu nie je natoľko odlišné od Sydney... teda, až na pár nepodstatných detailov ako kompletne odlišná infraštruktúra mesta, ekonomika, reč, národ a podobne. Či chceš byť s nimi?“ prižmúрила oči.

„Podľa toho, kam ma doteperíš – žiadne bary, disky ani nákupy si neprosím,“ zdôraznila som.

„Škoda, myslela som, že by sme neskôr zašli pozdraviť Luka na disku. Vieš o tom, že si našiel priateľku? Hroznú sympošku. Sestrička v nemocnici, kam vozí svojho otca.“

„Ale?“ prekvapene som zažmurkala. Nevedela som.

„Fakt. Dobre, tak sa skočíme najesť. Nerada, ale uznávam, že v bráchovej reštike varia perfektne. Hlavne španielske jedlo à la familia Orero. Hm?“

Ovládla som sa. „Denisa, práve som ti povedala, že tvojho brata...“

„Brat neobsluhuje, trčí vo svojom šéfovskom kancli.“

„Aj tak.“

„Vieš, že kým si letela, sledoval ťa na radare?“ vystrelila nečakane.

Opäť som zažmurkala. Ak to takto pôjde ďalej, dostanem trvalý tik.

„Vážne. Ignoroval prácu.“

„Fajn,“ vydralo sa zo mňa. „Má, čo chcel.“

„Jeeeeej,“ roznežnila sa Denča.

„Čo?“ obzerala som sa, kde vidí nejaké rozkošné kačiatka, či čo.

Denča ma plesla po rukách. „Si našťavaná, nie je ti ľahostajný, hurá! Niežeby som to nevedela, ale aj tak.“

„Netrep blbosti, prosím ťa. Veď si videla Vilasa, páčil sa ti,“ bránila som sa.

„Jasné, Vilas je super. Veď ja nič, konečné rozhodnutie je aj